

Cauza C-519/09**Cerere de decizie preliminară****Data depunerii:**

16 decembrie 2019

Instanța de trimitere:

Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă, Slovacia)

Data deciziei de trimitere:

22 octombrie 2019

Reclamant:

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky

X. Y.

Pârât:

X. Y.

Najvyšší súd (Curtea Supremă)

[...]

Slovenskej republiky (Republica Slovacă)**ORDONANȚĂ**

Najvyšší súd Slovenskej republiky [Curtea Supremă a Republicii Slovac] [*omissis*] [compunerea completului], în procedura penală împotriva lui YX, condamnat pentru infracțiunea deosebit de gravă de tâlhărie potrivit articolului 173 alineatul 1 și alineatul 2 litera b) 3 din Trestný zákonník Českej republiky [Codul penal al Republicii Cehe], în ședința în camera de consiliu care s-a ținut la Bratislava la 22 octombrie 2019,

a decis:

Potrivit articolului 318 alineatul 1 *per analogiam* coroborat cu articolului 244 alineatul 4 din [Trestný poriadok] (Codul de procedură penală) **suspendă procedura** privind recunoașterea și executarea hotărârii Krajského súdu v Plzni (Curtea Regională din Plzeň, Republica Cehă) din 18 iulie 2017 [*omissis*] [numărul procedurii] cu privire la hotărârea Vrchní soud v Praze (Curtea

Superioară din Praga, Republica Cehă) din 20 septembrie 2017 [*omissis*] [numărul procedurii] prin care X. Y. a fost condamnat pentru infracțiunea deosebit de gravă de tâlhărie prevăzută la articolul 173 alineatul 1 și alineatul 2 litera b) din Trestného zákonníka České republiky (Codul penal al Republicii Cehe) la o pedeapsă privativă de libertate de opt ani, care trebuie să se execute în cadrul unui centru penitenciar, **și adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene o întrebare preliminară** cu privire la interpretarea articolului 44 alineatul (1) litera (a) și alineatul (2), precum și a articolului 9 alineatul (1) litera (b) din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană (JO 2008, L 327, p. 27), în versiunea modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 [JO 2009, L 81, p. 24; (denumită în continuare „decizia-cadru”).

Motive

- 1 Krajský súd v Košiciach [Curtea Regională din Košice, Republica Slovacă, denumită în continuare „Krajský súd”], prin hotărârea din 17 mai 2018 [numărul procedurii], în temeiul articolului 15 alineatul 1 și al articolului 17 alineatul 1 din [zákon] č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení [zákon] č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení účinnom do 31. decembra 2019 [Legea nr. 549/2011 privind recunoașterea și executarea hotărârilor prin care se impun sancțiuni penale privative de libertate în Uniunea Europeană **[OR. 2]** și de modificare și completare a Legii nr. 221/2006 privind executarea pedepselor privative de libertate, în versiunea în vigoare până la 31 decembrie 2019, denumită în continuare „Legea nr. 549/2011”], s-a pronunțat în favoarea recunoașterii și executării hotărârii pronunțate de Krajský soud v Plzni [Curtea Regională din Plzeň, Republica Cehă] la 18 iulie 2017, [numărul procedurii] și a hotărârii pronunțate de Vrchní soud v Prahe [Curtea Superioară din Praga, Republica Cehă] la 20 septembrie 2015, [numărul procedurii], considerate împreună, prin care X. Y. a fost condamnat pentru infracțiunea deosebit de gravă de tâlhărie potrivit prevederilor articolului 173 alineatul 1 și alineatul 2 litera b) din Codul penal al Republicii Cehe la pedeapsa privării de libertate pentru o perioadă de opt ani, care trebuia să se execute în cadrul unui centru de detenție. De asemenea, în conformitate cu articolul 48 alineatul 4 din Trestný zákon (Codul penal slovac), Curtea a dispus ca persoana condamnată să execute pedeapsa privativă de libertate în cadrul unui centru de detenție cu grad mediu de securitate.
- 2 Condamnatul, X. Y., a formulat în termenul prevăzut o cale de atac împotriva deciziei citate anterior, în care susține în esență că întreaga sa familie (soție, două fiice, ginere și nepot) trăiește și lucrează la Plzeň și că, în fiecare lună, primește vizita familiei sale la închisoare. El nu este în contact nici cu fiul și nici cu fratele său vitreg, care locuiesc pe teritoriul Republicii Slovace, întrucât sunt în conflict. A mai subliniat că părinții săi nu mai sunt în viață și că, prin urmare, nu are nicio legătură familială și nici alte persoane apropiate în Slovacia. El susține de

asemenea că, dacă se va stabili în Slovacia, va pierde totodată contactul cu familia, care nu are unde să se întoarcă în Slovacia, în condițiile în care, în Republica Cehă (familia sa) are o locuință și un loc de muncă Pentru aceste motive, condamnatul, X. Y., solicită să își execute pedeapsa privativă de libertate în Republica Cehă și anexează la calea sa de atac o copie de pe contractul de închiriere a apartamentului în care locuiește la Plzeň.

- 3 Prin ordonanța din 28 august 2018 [*omissis*] [numărul cauzei], Najvyšší súd (Curtea Supremă), *per analogiam* și în temeiul articolului 318 alineatul 1 din Codul de procedură penală coroborat cu articolul 244 alineatul 4 din codul menționat, a suspendat prezenta procedură până după ce Curtea va fi statuat asupra cererii sale de trimitere preliminară pe care o prezentase anterior într-o cauză similară, înregistrată sub numărul de referință Urto 1/2018, care face obiectul unei proceduri în fața Curții sub numărul de referință C-495/18.
- 4 Având în vedere că, în cauza înregistrată la Najvyšší súd (Curtea Supremă) sub numărul de referință 2 Urto 1/2018, Krajský súd v Ústi nad Labem (Curtea Regională din Ústi nad Labem, Republica Cehă) și-a retras un certificat stabilit în conformitate cu articolul 4 din decizia-cadru și că, prin urmare, la 1 octombrie 2019, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a emis o ordonanță de nepronunțare asupra fondului în cauza C-495/18, Najvyšší súd (Curtea Supremă), prin decizia din 22 octombrie 2019, ref. 2 Urto 5/2018, a decis *per analogiam*, în conformitate cu articolul 318 alineatul 2 din Codul de procedură penală, să continue procedura. Cu toate acestea, a constatat că, în prezenta cauză, era necesar să sesizeze Curtea cu o nouă cerere de decizie preliminară **[OR. 3]**
- 5 La 12 februarie 2017, s-a comunicat către Krajský súd v Košiciach [Curtea Regională] un certificat al Krajský soud v Plzni [Curtea Regională din Plzeň], emis în temeiul articolului 4 din decizia-cadru, împreună cu hotărârile menționate [la punctul 1], prin care X. Y. a fost condamnat pentru infracțiunea deosebit de gravă de tâlhărie potrivit articolului 173 alineatul 1 și alineatul 2 litera b) din Trestný zákonník České republiky [Codul penal al Republicii Cehe] la pedeapsa privării de libertate pentru o perioadă de opt ani, care trebuie executată prin încarcerare într-un centru de detenție. Potrivit literei (g) din acel certificat, hotărârile și certificatul erau transmise Republicii Slovace în calitate de stat de executare, întrucât autoritatea emitentă ajunsese la convingerea că executarea pedepsei aplicate în statul de executare îndeplinea scopul constând în facilitarea reabilitării sociale a persoanei condamnate, iar statul de executare fiind statul al cărui resortisant este persoana condamnată și pe teritoriul căruia trăiește aceasta. În plus, din certificatul menționat [la litera d), punctul 4 și la punctul 1)] că condamnatul a ajuns în Republica Cehă, împreună cu soția, cu cinci luni înainte de comiterea faptelor, că a lucrat o scurtă perioadă la întreprinderea X din Plzeň, însă că raportul său de muncă a încetat și că era șomer la momentul săvârșirii faptelor. În Republica Cehă, a locuit la început într-un cămin, iar apoi, o scurtă perioadă, a locuit împreună cu familia într-un apartament cu chirie. Potrivit Krajský soud v Plzni (Curtea Regională din Plzeň), reabilitarea socială a condamnatului va putea fi asigurată în cele mai bune condiții în Slovacia, întrucât este cetățean slovac, a

locuit în Slovacia toată viața și are de asemenea o reședință permanentă înregistrată în Slovacia. Krajský soud v Plzni (Curtea Regională din Plzeň) apreciază că condamnatul nu are reședința obișnuită în Republica Cehă, întrucât locuise acolo doar puțin timp înainte de comiterea faptelor, ceea ce nu i-a permis să stabilească nici un fel de legături profesionale, culturale sau sociale, și că nu a profitat de prezența sa în Republica Cehă pentru a se integra pe deplin în societate și pentru a-și crea un mediu care să poată fi considerat reședința sa obișnuită unde să poată locui împreună cu familia, ci mai curând a profitat de șederea în Republica Cehă pentru a comite infracțiuni la foarte puțin timp după sosirea sa acolo. Faptul că copiii condamnatului, care sunt de asemenea cetățeni slovaci, locuiesc în Republica Cehă și pot să se întoarcă pe teritoriul acestui stat în orice moment nu ar constitui un obstacol întemeiat pe cerința privind „reședința obișnuită” în Republica Cehă în vederea transferării sale.

- 6 Condamnatul X. Y. a arătat în avizul său de transferare că în Slovacia nu avea decât un frate vitreg, cu care nu are niciun fel de relații, și că, după ce va fi eliberat, va rămâne în Republica Cehă la o adresă precisă din Plzeň, unde are reședința temporară, și că copiii și nepoții săi nu ar putea să îl viziteze și ar pierde contactul cu el.
- 7 Potrivit registrului de evidență populației din Republica Slovacă, condamnatul X. Y. [omissis] este cetățean slovac și, de la 4 august 1998, are reședința permanentă înregistrată [OR. 4] în localitatea Mníšek Nad Hnilcom [omissis], în districtul Gelnica. Potrivit raportului serviciului districtual de poliție de la Spišská Nová Ves din 5 martie 2018, reclamantul nu se duce niciodată în această localitate, nu are relații cu nimeni și trăiește împreună cu familia în Franța de circa 5 ani. Potrivit primarului localității Mníšek nad Hnilcom, condamnatul X. Y. și-a înregistrat reședința permanentă pe teritoriul acestei localități [omissis] [adresa]; cu toate acestea, singurul care locuiește la această adresă este fiul său [omissis], care locuiește împreună cu bunica sa X. Y., care afirmă că fiica X (soția reclamantului) și cele două [nepoate] locuiesc probabil în Republica Cehă, dar nu au păstrat contactul. În prezent, condamnatul X. Y. își ispășește pedeapsa privării de libertate într-un centru penitenciar din Plzeň, [omissis] [adresa centrului], în Republica Cehă.
- 8 Potrivit articolului 4 alineatul 1 litera a) din Legea 549/2011, o hotărâre poate fi recunoscută și executată în Republica Slovacă în cazul în care fapta pentru care a fost pronunțată hotărârea constituie infracțiune și în temeiul ordinii juridice a Republicii Slovace, cu excepția dispozițiilor alineatelor 2 și 3, și dacă persoana condamnată este resortisant slovac și are reședința obișnuită în Republica Slovacă sau are pe teritoriul său legături familiale, sociale sau profesionale dovedite care pot contribui la facilitarea reabilitării acesteia în cursul executării sancțiunii penale privative de libertate pe teritoriul Republicii Slovace.
- 9 De aici rezultă că, potrivit reglementării slovace, recunoașterea și executarea unei hotărâri pronunțate în statul emitent sunt supuse condiției ca persoana condamnată, să fie resortisant al Republicii Slovace și (a) să aibă reședința

obișnuită pe teritoriul acesteia din urmă sau (b) să aibă pe același teritoriu legături familiale, sociale sau profesionale dovedite care pot contribui la facilitarea reabilitării acesteia în cursul executării sancțiunii penale privative de libertate pe teritoriul Republicii Slovace.

- 10 Potrivit articolului 3 litera g) din Legea 549/2011, în sensul acesteia din urmă, se consideră reședință obișnuită o reședință permanentă sau o reședință provizorie.
- 11 Potrivit articolului 2 alineatul 2 din [zákon] č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občánov Slovenskej republiky a registri obyvatel'ov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov [Legea nr. 253/1998 privind declararea reședinței resortisanților Republicii Slovace și registrul de evidență a populației, cu modificările ulterioare, denumită în continuare „Legea privind declararea reședinței”], se consideră reședință, în scopul înregistrării populației rezidente, o reședință permanentă sau provizorie.
- 12 Potrivit articolului 3 alineatele 1-3 și alineatul 7 teza de dinainte de punct și virgulă din Legea nr. 253/1998, orice resortisant are, într-o perioadă determinată, o singură reședință permanentă. Un resortisant are reședința permanentă **[OR. 5]** numai în imobilul sau într-o parte din imobilul desemnat printr-un număr sau printr-un număr și printr-un cod de identificare cadastrală, cu destinația de locuință, de cazare sau de recreere individuală, dacă nu se prevede altfel în legea menționată. Se consideră parte de clădire și un apartament. Potrivit alineatului 3 al aceluiași articol, declararea reședinței permanente a unui resortisant nu conferă niciun drept asupra imobilului menționat la alineatul 2, nici în privința proprietarului acestuia, și are doar un caracter indicativ. Orice resortisant are obligația de a declara o reședință permanentă, cu excepția cazului în care nu locuiește în mod stabil în străinătate.
- 13 Potrivit articolului 6 alineatul 1 din Legea privind declararea reședinței, resortisantul care intenționează să se deplaseze în străinătate în scopul de a trăi acolo în mod stabil are obligația ca, înainte de plecare, să comunice încetarea reședinței permanente autorității administrative care gestionează datele referitoare la reședința sa; în declarație, el indică statul și locul de reședință în care intenționează să se mute și data la care începe reședința în străinătate, care coincide cu data la care încetează reședința permanentă. Potrivit alineatului 3 al acestui articol, resortisantul care stă în străinătate și care decide în cursul unei astfel de șederi să pună capăt reședinței sale permanente pe teritoriul Republicii Slovace poate comunica încetarea acesteia prin biroul de reprezentare a Republicii Slovace sau printr-un reprezentant autorizat în Republica Slovacă. Biroul de reprezentare a Republicii Slovace sau reprezentantul autorizat comunică autorității competente pentru gestionarea datelor referitoare la reședința permanentă a resortisantului formularul de declarație cu semnătura autenticată a resortisantului, în care sunt indicate statul și locul reședinței actuale în străinătate. Reședința permanentă încetează la data la care documentul menționat este comunicat serviciului de stare civilă..

- 14 Potrivit articolului 8 alineatul 1 din Legea privind declararea reședinței, se consideră reședință provizorie locul de ședere al resortisantului în afara locului de reședință permanentă, unde resortisantul se stabilește temporar, în cazul în care o astfel de ședere are o durată care depășește 90 de zile; se consideră de asemenea reședință provizorie locul de ședere pe teritoriul Republicii Slovace al unui resortisant care trăiește în mod stabil în străinătate, în cazul în care o astfel de ședere are o durată care depășește 90 de zile.
- 15 Potrivit articolului 9 din Legea privind declararea reședinței, resortisantul care are reședința permanentă pe teritoriul Republicii Slovace și care intenționează să se deplaseze în străinătate pentru o perioadă care depășește 90 de zile are dreptul să comunice o asemenea împrejurare autorității competente de la locul de reședință permanentă sau provizorie; în comunicare, el indică statul, locul de ședere și durata prevăzută a șederii.
- 16 Din dispozițiile legislative citate reiese că reședința permanentă sau reședința provizorie ale unui resortisant al Republicii Slovace pe teritoriul acesteia din urmă, care, potrivit Legii nr. 549/2011, constituie reședința sa obișnuită, au numai caracter de înregistrare (a se vedea articolul 2 alineatul 2 și articolul 3 alineatul 3 din Legea privind declararea reședinței), iar existența lor nu este condiționată de împrejurarea că resortisantul stă efectiv în locurile corespunzătoare și, prin urmare, are față de acestea legături familiale, sociale, profesionale sau de alt tip. În cazul reședinței permanente, legea, deși impune fiecărui resortisant care nu locuiește în mod stabil [OR. 6] în străinătate obligația de a o declara (articolul 3 alineatul 7 prima teză din Legea privind declararea reședinței) și, în același timp, impune fiecărui resortisant obligația de a declara încetarea acesteia atunci când intenționează să se deplaseze în străinătate în scopul de a trăi acolo în mod stabil (articolul 6 alineatul 1 din Legea privind declararea reședinței), nu prevede însă nicio sancțiune în cazul neîndeplinirii acestei obligații.
- 17 Potrivit articolului 4 alineatul 1 litera a) din Legea nr. 549/2011, sunt așadar posibile recunoașterea și executarea unei hotărâri a statului emitent referitoare la impunerea unei sancțiuni penale care implică privarea de libertate (în măsura îndeplinirii condiției dublei incriminări, dacă legea nu prevede altfel), și în cazul în care persoana condamnată, resortisant al Republicii Slovace, nu trăiește efectiv pe teritoriul acesteia (ci trăiește în schimb în statul emitent), dar are pe teritoriul acesteia din urmă o reședință înregistrată permanentă sau temporară. Paradoxal, acest lucru este valabil și în cazul în care un resortisant al Republicii Slovace care trăiește în mod stabil în străinătate are pe teritoriul său doar o reședință declarată provizorie. Condiția existenței unor legături familiale, sociale sau profesionale dovedite care pot contribui la facilitarea reabilitării persoanei condamnate este, astfel, prevăzută cu titlu subsidiar și, potrivit ordinii juridice slovace, trebuie să fie îndeplinită numai atunci când resortisantul Republicii Slovace nu are reședință obișnuită pe teritoriul acesteia din urmă, altfel spus nu are în aceasta nici o reședință permanentă, nici o reședință provizorie.

- 18 Sub acest aspect, rezultă, la prima vedere, că sunt neîntemeiate obiecțiile recurentului, care se referă în esență la împrejurarea că acesta din urmă nu trăiește pe teritoriul Republicii Slovace și că legăturile familiale, de muncă sau sociale care pot contribui la facilitarea reabilitării sale sociale se află mai degrabă în statul emitent.
- 19 Pe de altă parte, nu se poate să nu se țină seama de faptul că Legea nr. 549/2011 a transpus decizia-cadru în ordinea juridică slovacă. În această privință, se aplică regula potrivit căreia, în interpretarea dreptului Uniunii Europene, instanța națională este ținută să ia în considerare ansamblul normelor dreptului național și să le interpreteze în cea mai mare măsură posibilă în conformitate cu decizia-cadru pentru a atinge rezultatul vizat de aceasta și pentru a-i asigura efectul deplin (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 5 septembrie 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, și Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835).
- 20 Potrivit considerentului (9) al deciziei-cadru, executarea condamnării în statul de executare ar trebui să sporească șansele de reabilitare socială ale persoanei condamnate. Pentru a dobândi o astfel de certitudine, legiuitorul Uniunii precizează în considerentul (9) al deciziei-cadru că autoritățile judiciare ale statului emitent vor trebui „să țină cont de elemente precum atașamentul persoanei la statul de executare, faptul dacă persoana în cauză consideră sau nu statul de executare ca un loc față de care are legături familiale, lingvistice, culturale, sociale sau economice sau de alt tip”. [OR. 7]
- 21 Potrivit considerentului (15) al deciziei-cadru, aceasta ar trebui să se aplice în conformitate cu dreptul cetățenilor Uniunii de liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre conferit de articolul 18 din Tratatul de instituire a Comunității Europene.
- 22 Potrivit considerentului (17) al deciziei-cadru, atunci când se face trimitere în decizia-cadru la statul pe teritoriul căruia „trăiește” persoana condamnată, se înțelege prin aceasta locul de care este legată respectiva persoană pe baza reședinței obișnuite și a altor elemente de tipul relațiilor familiale, sociale și profesionale.
- 23 Articolul 3 alineatul (1) din Decizia-cadru 2008/909 prevede că „[s]copul prezentei decizii-cadru este de a stabili norme în temeiul cărora un stat membru urmează să recunoască o hotărâre judecătorească și să execute pedeapsa, în vederea facilitării reabilitării sociale a persoanei condamnate”.
- 24 Potrivit articolului 4 alineatul (1) litera (a) din decizia-cadru, cu condiția ca persoana condamnată să se găsească în statul emitent sau în statul de executare și ca respectiva persoană să-și fi dat consimțământul atunci când acesta i-a fost cerut în temeiul articolului 6, o hotărâre judecătorească, însoțită de certificatul al cărui model figurează în anexa I, poate fi transmisă statului membru de cetățenie al persoanei condamnate, pe teritoriul căruia trăiește aceasta.

- 25 Potrivit articolului 4 alineatul (2) din decizia-cadru, transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului poate avea loc în cazul în care autoritatea competentă a statului emitent, după caz, în urma consultărilor între autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare, constată că executarea pedepsei de către statul de executare ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate. Înainte de a transmite hotărârea judecătorească și certificatul, autoritatea competentă din statul emitent poate consulta, prin orice mijloace adecvate, autoritatea competentă din statul de executare. În timpul acestor consultări, autoritatea competentă a statului de executare poate prezenta un aviz justificat autorității competente a statului emitent, potrivit căruia executarea pedepsei în statul de executare nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială și reintegrarea cu succes a persoanei condamnate în societate. În cazurile în care nu a existat o consultare, un astfel de aviz poate fi prezentat fără întârziere după transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului. Autoritatea competentă a statului emitent examinează acest aviz și decide să retragă sau nu certificatul.
- 26 Potrivit articolului 6 alineatul (3) din decizia-cadru, în toate cazurile în care persoana condamnată se găsește încă în statul emitent, acesteia i se dă posibilitatea de a-și exprima avizul verbal sau în scris. Avizul persoanei condamnate este luat în considerare pentru a lua decizia privind transmiterea hotărârii judecătorești, însoțită de certificat. **[OR. 8]** Atunci când persoana condamnată s-a folosit de posibilitatea prevăzută de prezentul alineat, avizul acesteia este transmis statului de executare, în special în vederea aplicării articolului 4 alineatul (4).
- 27 Autoritatea competentă din statul de executare a sentinței recunoaște o hotărâre judecătorească transmisă în conformitate cu articolul 4 și conform procedurii enunțate la articolul 5 și ia toate măsurile necesare pentru executarea pedepsei, cu excepția cazurilor în care decide să invoce unul dintre temeiurile de nerecunoaștere sau neexecutare prevăzute la articolul 9.
- 28 Potrivit articolului 9 alineatul (1) litera (b) din decizia-cadru, autoritatea competentă din statul de executare poate refuza să recunoască hotărârea judecătorească și să dispună executarea pedepsei în cazul în care nu sunt îndeplinite criteriile prevăzute la articolul 4 alineatul (1).
- 29 Potrivit articolului 9 alineatul (3) din decizia-cadru, în cazurile menționate la alineatul (1) literele (a), (b), (c), (i) (k) și (l), înainte de a decide nerecunoașterea hotărârii judecătorești și neexecutarea pedepsei, autoritatea competentă din statul de executare consultă autoritatea competentă din statul emitent, prin orice mijloace adecvate și, dacă este cazul, îi solicită să furnizeze, fără întârziere, orice informații suplimentare necesare.
- 30 Potrivit modelului de certificat care figurează în anexa I la decizia-cadru, la litera (d) punctul 4 din acesta trebuie furnizate, dacă sunt disponibile și dacă este cazul, alte informații relevante privind familia persoanei condamnate și legăturile sociale sau profesionale cu statul de executare.

- 31 Din dispozițiile citate ale deciziei-cadru reiese că scopul acesteia constă în facilitarea reabilitării sociale a persoanei condamnate. Najvyšší súd [Curtea Supremă] consideră, prin urmare, că criteriile prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din decizia-cadru sunt îndeplinite numai atunci când persoana condamnată are în statul membru al cărui resortisant este legături familiale, lingvistice, culturale, sociale, economice sau profesionale în considerarea cărora se poate prezuma în mod întemeiat că executarea pedepsei în acel stat sporește șansele de reabilitare socială ale acesteia. Din această perspectivă, așadar, reglementarea internă slovacă – ce permite recunoașterea și executarea unei hotărâri prin care se aplică unui resortisant al acesteia o pedeapsă care implică o privare de libertate, inclusiv atunci când acesta din urmă are pe teritoriul său numai o reședință înregistrată formal, permanentă sau provizorie, fără a exista legături efective familiale, sociale, profesionale sau de alt tip care să poată facilita reabilitarea sa socială, în această privință nefiind întrunită ipoteza în care persoana condamnată trebuie deportată după executarea sancțiunii penale pe teritoriul său [articolul 4 alineatul (1) litera (b) din decizia-cadru] – nu asigură [OR. 9] efectul deplin al deciziei-cadru, în sensul că recunoașterea și executarea hotărârii în aceste cazuri să contribuie (să poată contribui) la sporirea șanselor de reabilitare socială ale persoanei condamnate.
- 32 Trebuie subliniat că, în pofida modificării legislației slovace începând de la 1 ianuarie 2020 și chiar dacă hotărârea de aplicare a unei pedepse va putea să fie recunoscută în Republica Slovacă, în aplicarea noului articol 4 alineatul 1 litera a) din legea nr. 549/2011, în cazul în care persoana condamnată este resortisant al acestui stat cu reședința obișnuită pe teritoriul național, care nu mai este definită ca reședință permanentă sau provizorie, articolul 32 din aceeași lege (în vigoare de la 1 ianuarie 2020) prevede că procedura inițiată anterior datei de 1 ianuarie 2020 va continua în conformitate cu legea menționată astfel cum a fost în vigoare până la 31 decembrie 2019, altfel spus în conformitate cu dispozițiile menționate la punctele 8 și 10 din prezenta ordonanță.
- 33 În al doilea rând, Curtea a statuat deja că instanța națională care trebuie să aplice, în cadrul competenței sale, dispozițiile dreptului Uniunii are obligația de a asigura efectul deplin al acestor norme, înlăturând, dacă este necesar, din oficiu, aplicarea oricărei dispoziții contrare a legislației naționale, chiar ulterioară, fără a fi necesar să solicite sau să aștepte înlăturarea prealabilă a acesteia pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional (a se vedea în special Hotărârea Simmenthal, 106/77, EU:C:1978:49, punctele 21 și 24, Hotărârea Filipiak, C-314/08, EU:C:2009:719, punctul 81, Hotărârea Melki și Abdeli, EU:C:2010:363, punctul 43 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, punctul 45).

Articolul 4 alineatul (1) litera (a) din decizia-cadru [2008/909/JAI] trebuie interpretat în sensul că criteriile prevăzute de acesta sunt îndeplinite numai în cazul în care persoana condamnată are în statul membru al cărui resortisant este legături familiale, sociale, profesionale sau de alt tip în considerarea cărora se poate prezuma în mod întemeiat că executarea

pedepsei în acel stat poate facilita reabilitarea sa socială [și] că, prin urmare, acesta se opune unei dispoziții de drept național precum articolul 4 alineatul 1 litera a) din Legea nr. 549/2011 (astfel cum a fost în vigoare până la 31 decembrie 2019), care permite în aceste cazuri recunoașterea și executarea unei hotărâri judecătorești doar pe baza reședinței obișnuite așa cum este înregistrată formal în statul de executare, fără a ține seama de aspectul dacă persoana condamnată are în acel stat legături concrete care să poată spori șansele sale de reabilitare socială. [OR. 10]

În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea precedentă, articolul 4 alineatul (2) din decizia-cadru trebuie interpretat în sensul că, inclusiv în ipoteza prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din decizia-cadru, autoritatea competentă din statul emitent este ținută să verifice, chiar înainte de a transmite hotărârea judecătorească și certificatul, dacă executarea pedepsei de către statul de executare va răspunde scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate și, în acest context, [autoritatea respectivă] este totodată ținută să menționeze informațiile obținute la litera (d) punctul 4 din certificat, în special în cazul în care persoana condamnată afirmă în avizul exprimat potrivit articolului 6 alineatul (3) din decizia-cadru că are legături familiale, sociale sau profesionale concrete în statul emitent?

În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, articolul 9 alineatul (1) litera (b) din decizia-cadru trebuie interpretat în sensul că există un temei de nerecunoaștere și de neexecutare a unei hotărâri judecătorești și atunci când, în ipoteza prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din decizia-cadru, nu este demonstrată, în pofida consultării menționate la alineatul (3) al acestui articol și a eventualei furnizări a altor informații necesare, existența unor legături familiale, sociale, profesionale sau de alt tip în considerarea cărora se poate prezuma în mod întemeiat că executarea pedepsei în statul de executare poate facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate?

[omissis] [informații privind căile de atac]

Bratislava, 22 octombrie 2019

[omissis] František Mozner

președinte de cameră